

PISMO NOVEMU GENERALNEMU SEKRETARJU ZDRUŽENIH NARODOV

Svetovna poštna zveza je januarja 2017 razpisala mednarodni natečaj za najlepše pismo. Le-ta že od leta 1971 organizira natečaje za najlepše pismo.

Slovenija je na natečaju prvič sodelovala lani, ko je izmed 64 držav uspelo učenki OŠ Komandanta Staneta iz Dragatuša doseči 3. mesto.

Tema letošnjega natečaja: »Predstavljaljaj si, da si svetovalec generalnega sekretarja ZN; kateri svetovni problem bi mu pomagal rešiti in kaj bi mu svetoval, da bi se problem rešil?«

Tema je bila izbrana v počastitev nastopa 10. generalnega sekretarja OZN g. Antonia Guterresa, ki je položaj zasedel januarja 2017.

Otroci so imeli priložnost, da uporabijo domišljijo pri pisanju pisma generalnemu sekretarju in prispevajo k razpravam o tem, kaj morajo biti prednostne naloge v mednarodnem dogajanju, da bi se dosegli cilji trajnostnega razvoja, ki so jih sprejeli ZN.

K sodelovanju so vabljeni mladi iz vsega sveta. Iz naše šole je letos sodelovalo 5 učenk, med njimi **KATARINA VIDOVIČ, učenka 7. B.**

V ponedeljek, 24. 4. 2017, sem prejela obvestilo ge. Simone Bratuša s Pošte Slovenije po elektronski pošti:

»... z velikim veseljem vam sporočam, da je Komisija med vsemi prispelimi pismi izbrala pismo vaše učenke – Katarine Vidovič kot najlepše pismo. Iskrene čestitke mladi avtorici pisma.

Prejeto pismo bomo prevedli v angleški jezik in ga skupaj s prijavnico poslali v Bern.

Potem pa bomo držali pesti.«

VSEBINA PISMA

Kidričevo, 25. 1. 2017

Spoštovani gospod Antonio Guterres!

Kot svetovalka generalnega sekretarja sem se odločila, da Vam napišem pismo in Vam svetujem, kako bi lahko rešili problem sveta. Da Vam svetujem, sem se odločila zato, ker vem, da imate polne roke dela.

Po vsej verjetnosti Vam je že znana vojna v Siriji. Pomislite na ljudi, ki tam trpijo vsak dan. Vse več je beguncev. Njihovi domovi so popolnoma uničeni. Ta vojna traja že nekaj časa. V tej mrzli zimi živijo v takšnih razmerah, ki niso primerne za ljudi; vsaj nekateri živijo tako. Nekateri otroci, ki so se rodili medtem, ko so potovali po svetu, še nimajo državljanstva. Verjetno je med njimi veliko teroristov, nekateri pa so nedolžni in bi radi spet zaživel novo življenje in v svojem življenju obrnili nov list. Nedopustno jih je gledati, kako v mrzlem vremenu zmrzujejo. Povsod se jim zapirajo meje. Večina je izgubila svojo družino in vsi bi jo radi po vsej verjetnosti spet videli.

Nekega dne sem se odločila, da jih grem obiskat v centre.

Že ves mesec pridno zbiram osnovne potrebščine zanje. Tudi doma sem izpraznila kar nekaj doma.

Nekateri ljudje so bili pri tem zelo radodarni, nekateri pa so mi pred nosom zaprli vrata.

Ko sem prišla v center, sem najprej odložila vse stvari, ki sem jih prinesla v zbirališče. Najprej sem odšla obiskat oddelek, kjer so bili samo otroci brez staršev. Eden od otrok mi je povedal svojo zgodbo. In z veseljem sem mu prisluhnila.

Najprej mi je pripovedoval o vojni v Siriji in izvedela sem, da to, kar pokažejo po televiziji, še ni nič. Že v Siriji so mu ubili oba starša, zato je po svetu odšel s starima staršema. Na žalost se je izgubil in zdaj je sam. Rekel je, da veliko ljudi kaj prinese za njih.

Njegove zadnje besede, preden sem odšla, so bile: »Zdaj sem srečen, ker lahko tukaj stanujem v miru.«

Lep pozdrav.

Katarina Vidovič,
7. B, OŠ Kidričevo

Posebna žirija Mednarodnega urada SPZ bo ocenila zmagovalna pisma, prejeta iz posameznih držav, ne da bi vedela, iz katere države so avtorji pisem.

Vso srečo v Bernu, Katarina!

Mentorica: Sonja Lenarčič